

spørgsmaal, med Hensyn til hvilke Minister-
skifter selvfølgelig berettigede til at sønderbryde
den tidligere Traad. Derimod er jeg ikke
enig med den ærede Finantsminister i hans
Opfattelse af Thingets Stilling til dette
Spørgsmaal, som jeg ikke har opfattet saaledes,
at det à tout prix ønskede en saadan Ord-
ning, som her er foreslaaet, men saaledes, at
man i Almindelighed her ønskede, at denne
Sag skulde blive forhandlet her, at det skulde
underkastes en omhyggelig og alvorlig Under-
søgelse, hvorvidt man kunde finde Fordel ved
at gaa over til et nyt System, ikke ganske det
her antydede, men overhovedet et System,
hvorved Kassererforretningerne fra Finants-
hovedkassen blev lagte over i en Banks Haand.
Men det er noget Andet, at man ønsker ved
et Lovforslag at faae dette Thema underkastet
en omhyggelig Undersøgelse for at kunne be-
stemme sig, hvorvidt man vil blive ved det
gamle System eller gaa over til et nyt, og at paa
den anden Side Thinget, som den ærede Fi-
nantsminister mente, allerede forud for Under-
søgelsen skulde have indtaget et bestemt Stand-
punkt, dette nemlig, at man vilde høre fra
det Bestaaende. Med Hensyn til det Nye,
man har tænkt sig at gaa over til, tror jeg
ikke, at man har ment just den begrænsede
Ordning, her foreslaas, uanset det Definiære.
Der har ved forskjellige Leiligheder her været
udtalt et Dnsse om at komme ind paa en
Ordning, der mere kan tilfredsstille Befol-
ningen over hele Landet, en Ordning nemlig,
hvorved den Bank, med hvilken man indgik
Overenskomst, med det Samme forpligtede sig
til at have oprettet i Provindserne et vist An-
tal Filialbanker med samme Forretninger som
Hovedbanken, gennem hvilke da de Summer,
der ligge i lokale Opbeholdskasser, kunne
komme Befolkningen til Nytte. Det er en
Anskuelse, som har fundet forskjellig Tilhold
ved forskjellige Leiligheder her i Salen, og jeg
havde troet, at det ialtfald var fremgaaet af
Motiverne, at denne Side af Sagen var ble-
ven gjort til Gjenstand for Forhandlinger, og
af hvilke Grunde man havde opgivet, forsa-
vidt man ikke havde kunnet optage Noget i
selve Lovforslaget derom, at føre Forhandlinger
i den nævnte Retning, om at give den Bank,

med hvilken man indgik Overenskomst, en sa-
dan Forpligtelse; men der foresligger Intet
herom. Overhovedet antager jeg det for i høj
Grad ønskeligt, at disse Forhandlinger mellem
Banken og Ministeren i det Hele kunne blive
bekjendte for Forsamlingen, naturligvis i et
saadant Udvalg, som et Udvalg vil finde pas-
sende. Jeg har heller ikke opfattet det saa-
ledes, at det just var givet, at det var Natio-
nalbanken, med hvilken der skulde indgaa
Overenskomst. Der findes ialtfald et andet,
og man vil om kort Tid kunne sige „andre“
Pengeinstituter i Hovedstaden, som mulig kunne
være villige til at indgaa en Forbindelse
med Staten, der vilde være til større
Fordel for Statskassen og bære større
Frugt for Befolkningen. Herom er der ikke
oplyst Nogetsomhelst. Man har jo hørt for-
skjellige Klager over, at Nationalbanken med
dens overordentlig betydelige Fordele arbejder
overhovedet for tungt og ikke imødekommer
Befolkningen i en saadan Grad, som man
maa ønske og ifølge dens Økroi er berettiget
til at vente. Hvad vilde da være rimeligere,
hvis der maatte ligge Noget i disse Klager,
end om man her forsøgte, hvis man i sine
Forhandlinger alene vilde henvende sig til
Nationalbanken, at forpligte den til at op-
rette flere Filialer i den af mig antydede og
ved flere forskjellige Leiligheder omtalte Ret-
ning. Hvorvidt nu et Udvalg vilde kunne
komme ind paa denne Vej, at faae Lovfor-
slaget udvidet til at omfatte ogsaa en saadan
Forpligtelse for den paagjældende Bank, tør
jeg ikke have nogen Mening om; men jeg er
tilbøielig til at antage, at skal man blive
staaende blot ved, hvad her forlanges, vil der
ikke være vundet noget Væsentligt. For mig
staar det endog som meget tvivlsomt, hvor-
vidt Statskassen kan være beføiet tjent
med denne Ordning, om den ikke paa for-
skjellig Maade vil sluge Mere, end man bør
yde — jeg siger ikke Mere, end hvad der nu
ydes, thi det er ikke afgjort, at det er det
Rette —, for at bestyre Finantshovedkassens
Kassererforretninger. Det er f. Ex. ikke op-
lyst, om overhovedet de Embedsmænd, der om-
tales i § 2, ere nødvendige i dette Antal,
hvilke Forretninger de skulde have, eller paa